

Изази суботом.

Цијена:

За ЦРНУ ГОРУ на год. 4 ф.,
по године 2 ф., на четврт
године 1 ф.За АУСТРО-УГАРСКУ БОС-
НИЈУ и ХЕРЦЕГОВИНУ на год.
ф., на по год. 3 ф., на четврт
године 1 ф. и 50 новч.За све остале земље годишње
30 фран. у злату, на по године
10 фран., на четврт год. 5 фран.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Претплата шаље се поштанском
упутницом непосредно админи-
страцији „Гл. Црног.“ на Цети-
ње, или отпраћивши новина
на коју драго пошту, а коме је
наручије, може се претплатити
код г. *Петра Рамадановића*, К. П.
агента у Котору, а у Србији код
г. *Мите Стајића* књижара у Био-
градлу. Дописи се шаљу уред-
ништву. Рукописи се не враћају.
За огласе плаћа се: за сваку
ријеч или за број од пет ријеч-
а на 3 новчића за први пут, а
за сваки даљи пут по 2 новч.

ДВОРСКЕ И ДИПЛОМАТСКЕ ВИЈЕСТИ.

— Поводом четрдесетогодишњег
брачног јубилеја Њихових Височан-
става, Њ. В. Господар примио је
многе честитке од Владоца, између
којих од балканских: Њ. В. Краља
Борђа, Њ. В. Краља Александра и
Њ. К. В. Књаза Фердинанда.

— Поводом рођен-дана Његова
Величанства Краља Виктора Ема-
нуила III-њег било је благодаре-
ње у дворској капели, у прису-
ству цијеле Књажевске Породице,
г. маркиза Кастелбјанка, изваредног
посланика и онуномоћеног министра
италијског при нашем Двору, др-
жавних великодостојника, официр-
ског кора и чиновништва. У вечер
је био позван г. маркиз Кастелбјанко
на фамилијарни објед у Двору.

— Г. Губастов, царско-руски
министар при нашем Двору, данас
одлази на допуст, па ће доћи у
јануар да предаде опозивна писма.
За то вријеме заступаће га г. Лер-
монтов, секретар царско-руске лега-
ције.

— Г. Кенеди, инглески мини-
стар, повратио се на Цетиње.

— Г. Л. Мијушковић, наш кон-
суо у Скадру, повратио се са своје
мисије из Русије.

Цетиње, 3 новембра.

Царско-руски министар при Кња-
жевском Двору, г. Губастов, данас
је отпутовао на допуст, и имао би
се повратити у јануару, да предаде
своја опозивна писма. Ми смо већ
јавили, да је г. Губастов, у истом
својству наименован при Ватикану,
и пошто није искључена могућност,
да са свог допушта пође управо на
своје ново опредјељење, прекинато је
био објед у част његову у Дворцу
Књаза Насљедника, а синоћ у Двору;
такођер су ове недјеље у његову
част давали обједо г. војвода Гавро
Вуковић, и све његове колеге.

Г. Губастов знао је стећи ошће
симпатије у свим круговима престо-
ничким, и зато оставља међу нама
најљепшу успомену, а наше га нај-
боље жеље прате.

ПОЛИТИЧКИ ПРЕГЛЕД.

Цетиње, 3 новембра.

У Лиону свечано је откривен
споменик пок. пресједника француске
републике Карнота у присуству про-
сједника Лубета и министара. Тим
поводом руски Цар Никола управно
је из Ливадије пресједнику Лубету
следећу депшну: „Откриће споме-
ника вашему знаменитоме предходни-
ку живо ми напомиње важне услу-
ге, учинионе Француској покојним
пресједником Карнотом, и његово
дјелотворно учешће у великом дјелу
тијесног зближења наших пријатељ-
ских и савезних држава, у цијели
сасвим мирољубивој. Придружујући
се од свега срца тој свечаности, мо-
лим вас, г. пресједниче, да вазда
вјерујете у искрена и непримјенљива
осјећања мога пријатељства.“
Пресједник Лубе одмах је из Лиона
одговорио Цару следећом депшеном:
„Дубоко сам тронут великодушном
жељом Вашег Величанства да учес-
тујете у одавању поште градом

Лионом успомени пресједника Кар-
нота. Француска високо цијени овај
нови доказ срдачнога сачућа; та-
кођер и она не заборавља судјело-
вање нашега достославнога Родите-
ља, с цијељу сасвим мирољубивом,
као што се Ви прелијено изражавате,
у тијесном зближењу наших прија-
тељских и савезних држава, и цијето-
м сједињава у својој пошти и у сво-
јој успомени имена Александра III и
Карнота. Не само од своје стране
лично него и у име Француске обра-
ћам се Вашем Величанству са дубо-
ко осјећањем благодарности. Молим
такођер Ваше Величанство поново
да примите увјерење мог срдачног
и неизмјенивог пријатељства.“

Царову депшну пресједник Лубе
примио је за банкетом, који је град
Лион био приредио приликом ове
свечаности, и ту је прочитао. Дво-
рана се заорила одушевљеним дугим
клицањем. Пресједник Лубе, прочита
и свој одговор Цару, наста-
вио је: „У мом одговору Цару, ја
држим, да сам тумач једнодушности,
која одушевљава све Французе“ —
па што опет није било краја радост-
ним усклицима.

Петроградско „Н. Време“ пише:
„Срдачност тона обију депшна од-
говара да не може боље оним осјећа-
њима, које је и нехотице будила успо-
мена прије времена погинулог пре-
сједника Карнота Али у исто доба
сви осјећају, да је та искреност, та
срдачност и неизмјенив елемент
оних односа, који су се отада чврсто
установили између двије државе,
спојене заједницом високе цијељи,
коју су оне себи поставиле. Пона-
вљања у овим депшма израза *прија-
тељских и савезних народа*, први пут
изречених на крову *Поши* на крош-
штатској обали, као да још једном
наглашавају, да се отада није ништа
измјенило у односима двију држава.
У том смисла ови телеграми доби-
вају значај, који бива сумње прелази
далеко оквире ове свечаности, којој
су намијењени. То признаје једно-
душно и сва инострана штампа, која
још придаје особити значај овим те-
грамима, називајући у понављању
израза *пријатељских и савезних народа*
одговор на англо-њемачку конвен-
цију, скоро објелодањену без обзира
на изјесни ефект. Али се тим труд-
но сагласити. Ни по суншеству свог
значаја а још мање по свом облику,
англо-њемачка конвенција не може
претендовати на сравањенење с оним,
што је било у здравницама на *Поши*.
Требало се сједати, кад су на обали
крошштатској први пут споменуто
нове узе између два народа прија-
тељска и савезна, да се говорило и
о томе, да се ови народи руководе
у том случају једним општим иде-
алом цивилизације, законитости и
справедливости, и да су се они
ријешили судјеловати свима својим
силама, да сачувају општи мир, осно-
вани на законитости и справедливо-
сти. Ако је свечаност при открићу
споменика пресједника Карнота дала
повода поновити ријечи изговореде на
Поши, то без сумње ове ријечи на-
помињу такође нехотице и *идеале*
*цивилизације златних стиги и савез-
љивости*, о којима се говорило на
Поши, победа којих, у овој години
крвопролића, била би с усхићеном
поздрављена од свих народа.“

На саопштење текста инглеско-
њемачке конвенције у китајском пи-
тању руска влада дала је одговор
25 октобра следеће садржине:

„Закључени споразум између
Инглеске и Њемачке, са гледишта
Русије, не измјењује стварно сло-
жај ствари у Китају. Прва тачка
тог споразума, установљујући, да
луке на ријекама и на морским оба-
лама свуда, гдје споменуте двије
влада уживају утилив, остају слобод-
не и отворене трговини, може бити
примљена Русијом са задовољством,
пошто та установа ни у чему не
нарушава статус quo установљен у
Китају постојећим уговорима. Друга
тачка тим више одговара намјерама
Русије, у колико је при првој поја-
ви данашњих заплета Русија прва
прогласила уздржање цијелокупности
Китаја основним начелом своје поли-
тике у Китају. Што се тиче треће
тачке, која предувиђа могућност на-
рушења тог основног начела, руска
влада, позивљући се на своју окру-
жницу од 12 (25) августа ове годи-
не, може само поновити своју изја-
ву, да би такво нарушење прину-
дило Русију, да оромјени зауземи
положај, обзиром на околности. Че-
тврта тачка не треба никаквих ко-
ментара.“

Петроградско „Н. Време“, по-
водом овог одговора, пише: „Озбиљ-
ном закључном ријечи у маси тумаче-
ња и суђења, изазваних англо-
њемачком конвенцијом, појављује се
одговор Русије на позив Њемачке и
Инглеске, да се придружи к томе
споразуму — позив, који се налази
у самом тексту споразума. Као што
се и имало очекивати, овај одговор
скоро је истовјетан у самој ствари са
одговором Француске, а са одговором
вашиingtonске владе владе истовјетан
је скоро и по разлозима. Што се
тиче облика одговора, то он није
могао бити какав се представљао ин-
глеској штампи, која је говорила о
оштрини тона руске поте. У том
обзиру Инглеси се сада могу потпу-
но умирити. У другом обзиру, ње-
мачки и инглески политичари не без
његок узнемирења убјеђују се, да
је инглеско-њемачки споразум сам по
себи изазвао и породило последице,
које од њега одиста нијесу очекива-
ли. Као оно што је тројни савез,
који сада пуца по свим шивима,
изазвао у своје вријеме зближење
између Русије и Француске, тако је
објелодањење одавна промишљено ал
у хитни диктираног текста англо-
њемачког споразума, који долази мо-
же бити у помоћ расцараног трој-
ног савеза, не само учврстило уза-
јамне односе између Русије и Фран-
цуске, које су се осјетиле према том
споразуму у истом положају, него
је још допринијело, да су се у овом
случају к Русији и Француској при-
макнуле Сједињене Државе. Тако у
протутежу двојственом споразуму
створило се неке врте тројно ује-
дињење, ка којему без сумње наги-
ње у самој ствари и Јапонија. Што
се овом уједињењу примичу и Сје-
дињене Државе особито је непри-
јатно Инглеској, и не само за то,
што давашњи дан рјешава питање,
ко ће бити пресједником сјеве-
роамеричке републике — Мак-Кинлеј
или Брајан, него за то, што и у
случају, да остане пресједником Мак-
Кинлеј, његова политика под ули-

вом избора већ се претворила из
пријатељске доста хладном према
Инглеској. И кад би се допустило,
да је та хладност Мак-Кинлеја у
знатном степену према Инглеској
принуђена и изазвана поопходношћу
задовољити погледима бирача, у сва-
ком случају Мак-Кинлеј не би могао
одједном збацити образину и опет
загрлити Инглеску, која је вазда
тако склона тражити у когагод утје-
хе. Међутим у најближој будућно-
сти то тројно уједињење, које је
изазвано англо-њемачким споразумом,
може се више раширити и распро-
странити и на друга животна пи-
тања Инглеске.“

Овим закључним погледом пе-
троградског листа најбоље је карак-
терисан значај пресидетских избора
у Сјеве-ро-Америчкој републици, који
су испали у корист досадашњег пре-
сједника Мак-Кинлеја, који ће тек у
марту мјесецу као нови пресједник
заклетву положити,

К ЧЕТРДЕСЕТОГОДИШЊИЦИ ВЛАДАЊА
Њ. В. ГОСПОДАРА.

Орган Срба у Америци „Слобода“,
која излази у Сан Франциску, поводом
четрдесетогодишњице владања Њ. В. Го-
сподара доноси чланак, из ког видимо
следеће:

Дан двадест пети септембра 1841 го-
дине записан је са златним словима у
историји Црне Горе и васијонга Српства.
Тога дана је Свемогући обрадовао срп-
ски народ достојним носилом српске
народне мисли, достојним зајеником Сил-
нога Душана, насљедника Светога Немање,
који подиже цркве и манастире. Тај зна-
чајан дан, то је рођен дан Њег. Височан-
ства Књаза Николе I.

Његово Височанство Књаз Никола I,
на пољу поезије ђеније, на бојноме пољу
Херој, седми је владар Династије Петро-
вић-Његова. Седми је владар оне династи-
је, која Србину даде Светитеља, Ђенија,
Хероја, у опште људе свију врлина.

Од несретног косовског Видов-дана,
од пропадања Српског Царства, Србин до-
допаде ланца и окова у ропству. Од тога
дана Србин је дуго дутао да нађе и
створи пут, са којим ће ослободити себе и
повратити своје изгубљене земље, које си-
ла непријатељска притисите. Од силнога
српскога царства остаде једино непобије-
ђена негдашња Зета, а данашња малена
никад непобијеђена, славом крунисана, над
славом славиљена Црна Гора, у којој се
сачува дуч слободе Србине, сачува се
искра слободе која и друге Србе покрену
на слободу.

ПРЕГЛЕД ЛИСТОВА.

Завјера Карлиста У прошлом броју
донјели смо неколико телеграма из Ма-
дрида о покрету Карлиста у Шпанској, и
да наши читаоци добију појам о том по-
крету, доносимо из „Петроград. Вједомо-
сти“ следећи чланак:

„Најрије се о Карлистима почело
говорити год 1833, послије смрти краља
Фердинанда VII, кад су Шпанци призна-
ли његовим насљедником, не његова брата
Дон Карлоса, него његову шћер Изабелу
Дон Карлос, преставник аисолутизма и
клерикализма подигао је устанак против
влада краљичине, која је владала до г.
1868. Њезино владање било је веома ему-
љено. Од г. 1833 до 1839 требало је водити
упорну борбу са Карлистима, затим су се
појавили други устаници и међусобиче, ре-
форме су изазвале реакцију, и јесени
1868 Изабела II. била је принуђена да
остане престо и да тражи прибојешити у
Француској. Послије кратковремене рату-
бике Шпанци су били изабрали најрије
за краља Принца Леополда Хохенлоерна
(као што је познато, његова је кандидатура
изазвала рат француско-њемачки), па ита-

(Царица Евгенија као „света.“) Ово-годишња изложба у бапти Тиљерија у Паризу, коју приређују само сликарке, показала је велики успех. Особито једна слика побуђује опште интересовање. Велика слика, која је сваки даном ошколена од читаве гомили посјетилаца, представља дивну лепотицу у пурпурној хаљини. Око струка јој се обвие златан пас, од кога дугачак крај виси доле, на ком је опет у малим размацима написана ријеч „Ама.“ Дама пружа руку једном мушкарцу у фантастичном првеном одјелу, који камипретом десне руке показује горе. На први поглед позна се, да оригинал женскога лика представља царицу Евгенију. Год. 1851 знаше се она још просто лепа Монтија, те и ако се знало, да је она у великој мјери привукла на себе пажњу тадањег предједника принца Луја Наполеона, ипак нико није мислио, да ће она икада друго шта вему бити него љубавница. Она је позвана на све свечаности у Елисеју, а учествовала је и у лоуу, који је принц приређивао у Фонтенблоу. Једне недеље ујутру скупило се читаво двачко друштво на јутренју у дворској капели. У последњем тренутку појави се и лијепа Шпанолка и, да не би бунила друге, стаде поред зида баш код улаза. Натјазила се баш под једним дивно ишараним прозором. Ријетки случај хтио је, да је она баш пурпурну хаљину имала на себи, која се хаљина са снм слагала у нијансама са одеждом, коју је носила на прозору намолована света слика. Њена златана косица обвила се око чела као светилеоски сјен, Принц Наполеон пријели велику сличност између оје женске, оне свете на прозору и лијепа Монтија. Чим је свршено јутрење, поје он према њој, узме је за руку и покаже јој на шарени прозор. При том се сачне и пришапне јој неке ријечи, због којих је она страшно пошрвенила. Као што се тврди, сама је доцније француска царица дала налог једној сликарци, да копира споменути прозор на дворској капели у Фонтенблоу. То је постанак слике, која је данас привлачна снага у „женској сликарској изложби“ у врту Тиљерија.

(Деветова пала са Инглезима.) Прошла је већ година дана како Бури ратују са Инглезима: прешли су већ све оне стадије расположења срца људскога, када се човек у бој креће. Прешла их зебња, прешла их суровост, прешла их озбиљност; сада су постали шаљиви, као да их се та шада не може тичати мртвих глава.“ Тако доноси француски лист „Матен“ из пера свога дописника Жан Карера неколико шала, које је бурски генерал Девет збијао са инглеским својим колегама. Ево шта прича Карер: Једнога јутра од оних силних дана, када је лорд Метуен мислио, да је сигуран за Девета, дође инглески генерал пред један табор, који је изгледао, да је са свим изумро и у ком је само један сражар непомично стајао пред једним великим шатором у ком је без сваке сумње боравио славни бурски војсковођа. Инглеске чете приближаваху се врло пажљиво и савлађујући гдне напоре једна приешије једна претстража до пред саме шаторе. А они бјеху празни. Онда јурише на стражара. А он бјеше од дрвета. У руци му бјеше педула, на којој бјеху написане ове вијести лорда Метуена: „Допустите ми, да вам повјерим ове празне шаторе на чување. Ја сам ове недеље отео један табор нових шатора одређених за инглеску војску, који су тако изврени да ви само захвалити могу на њима. Опростите ми, што нијесам вас сачекао; у осталом у току од двије године дана може вас још пут овуда навијети. Христијан Девет.“ Но највећу је палу збио Девет са инглеским врховним војсковођом лордом Робертсом. Прокте се једаред Девету, да пресече телеграфске жице, што воде дуж хајделбершке линије и да их споји са својим жицама Мрсове (Morse) системе. На брзо добије једну денешу. Она бјеше од генерала Хунтера, управљена на лорда Роберта и гласила је: „Ја узаспоше годину Девета. Молим, пошљите ми појачања.“ Онда телеграфшице Девет Хунтеру: „Дивјепо! Ма како било, добићете појачања Роберте.“ А лорду Робертсу телеграфшице: „Није потребно да шаљете појачања. Заробљено сам Девета са 5000 људи. Хунтер.“ Због тога општа радост у Преторији Инглески официри славили су јуначко дјело Хунтерова лијући потоцима шампанца и виски до бијеле воре. А када је сунце грауло дође из Бломфонтена друга једна денеша, у којој се умољава лорд Роберте, да што брже шаље војску, да спасе генерала Хунтера из врло опасна положаја.

Телеграми Бечког „Кор. Бира“.

ЛОНДОН, 28 октобра. — На баикету у Гилдхале Сализбери, одговарајући на здравицу, рекао је да су војнички успјеси у јужној Африци заслуга ратног министарства, које је било у стању да 300,000 војника пошаље на растојање од 6000 миља. Алудирајући на пријатељске осјећаје између Инглеске и Сједињених Држава изразио је задовољство што је Мак-Килеј опет изабран. Односно Китаја изјавио је лорд Сализбери, да он држи, да инглеско-њемачки споразум одговара осјећајима већине држава. Напи савезници желе повратак редовног стања у Китају и благостање његово. Не може се мислити у каквом освајању у Китају. За социјалне унутрашње реформе, прије свега је потребит мир.

ПARIЗ, 29 октобра. — Атенатор против персијског Шаха био је осуђен на доживотну робију.

ПARIЗ, 30 октобра. — Код Шоасилероа суксбила су се два влака и остали су 8 мртвих и 16 рањених.

МАДРИД, 30 октобра. — Републикански листови доносе писмо Дон Карлоса на карлистичког генерала Моора, у ком се вели да је карлистичка побуна произашла против његових упустава, и да ће он позвати на оружје када прилике узбуду повољне.

ПARIЗ, — октобра. — Изложба је затворена. Камара је усвојила моцију честитања свима организаторима и сарадницима изложбе. Муниципално вијеће усвојило је моцију, којом поздравља и захваљује свима иностранцима, који су посјетили изложбу.

БЕРЛИН, 31 октобра. — „Волф“ доноси из Александрије, да су конституирани два нова случаја куге.

БУДАПЕШТ, 1 новембра. — Сабор с великом већином усвојио инкорпорацију изјаве Франца Фердинанда односно његове женидбе у угарске законе, одбивши све друге предлоге.

СУЕЦ, 2 новембра. — Кригер на броду „Гелдерланду“ стигао је у добром здрављу.

БАЈОНА, 3 новембра. — Нерезећним случајем брзи влак железнички је изашао из шина, и остали су 17 мртвих, међу њима војвода Кановаро и министар Пероц, и 130 рањених, међу њима војоткиња Кановаро.

ПОРТСАЈД, 3 новембра. — „Гелдерланд“ са Кригером кренуо је, али се не зна гдје ће пристати.

БУКАРЕШТ, 3 новембра. — На расправи судској Трифанов, љак, саучесник у убиству Фитовског изјавио је, да је Сарафов хтио ангажирати Трифанова, да пође у јуни у Македонију, да потакне револуцију. Пресједник је прочитао писмо Сарафова, које говори о остварању велике цјељи. На питање пресједничково, која је била та велика цијељ, Трифанов је одговорно: убиство Краља Карла.

Англо-бурски рат.

ЛОНДОН, 28 октобра — Роберте телеграфира из Лохансбурга, да је пуковник Логаланс изненадио Буре код Ботавиља и сасвим разбио. Заробљено је 100 Буре, убијено 25, рањено 30. Инглези су изгубили мртвих 3 официра, међу њима Логаланса, и 8 војника, а рањених 7 официра и 25 војника.

БЛОМФОНТЕН, 29 октобра. — Бури заузвима још Виксбург и околицу.

ЛОНДОН, 29 октобра. — „Рајтер“ доноси из Кронштата да је непријатељ изјавио да се неће предати и кад би исти Стејни и Девет били заробљени. Муниције и хране има довољно.

Догађаји у Китају.

ПARIЗ, 28 октобра. — Раздијељена је жута књига, у којој су већ познати документи о Китају до 30.10. Пишоп означаје као главне кривце побуне Принца Туана, генерала Тунгфусијапага и државног секретара Хаџија.

ПЕКИН, 29 октобра. — Алексиси земљишта на лијевој обали Пејха код Тјенчина од стране Руса даје се само прелазни војнички значај. За то Инглеска није протестирала.

ПЕТРОГРАД, 29 октобра. — „Н. Времја“ доноси из Владивостока да је Царица удовица умрла.

ШАНГХАЈ, 29 октобра. — По вијестима из китајског извора аваничног царски двор наредио је да се приправи палата Челгтов о провинцији Сетевану за становање Двора.

ТЈЕНЧИН, 30 октобра. — Белгија је окупирала земљиште на један километар удаљено од земљишта, што су Руси заузели на лијевој обали ријеке Пејха.

ПЕКИН, 30 октобра. — „Рајтер“ доноси: И ако посланици изјављују да међу њима влада потпун споразум, има основа мишљењу, да преговори нијесу ни најелементарнија питања савладали. Са китајским пуномоћницима преговори ће трајати недогледно дуго.

— Ли-Хунг-Чанг добио је писмо од Цара китајског, који одбија кажњене Тунгфусијапага. Цар пристаје само на изгнанство Јусиена, гувернера Шангаи.

РИМ, 31 октобра. — Фавје, апостолски викар у Китају, стигао је и пониго се договори с Рамполом, Ватикан ће означити накнаду, коју ће тражити од Китаја преко Француске.

БЕРЛИН, 1 новембра. — Савезнички савјет примио је накнадни кредит за китајску експедицију.

ЛОНДОН, 1 новембра. — Руси су заузели арсенал на сјеверо-истоку Ангчудна. Погинуло је 200 Китајаца, руски губитци нијесу велики.

ЊУЈОРК, 1 новембра. — „Хоралд“ доноси из Вашингтона, да влада држи, да само непосредни кривци морају бити кажњени строго, а накнада да нема прелазити 200 милиона.

ПЕКИН, 1 новембра. — Глас, да је Царица удовица умрла, још постоји али се не потврђује.

БЕРЛИН, 2 новембра. — Поднешен је рајхстату пројект накнадног кредита за Китај, који износи 152,750,000.

— Валдерзе је послао једно одјељење међународне војске на сјеверо-исток Пекина да штити католике урођенике.

— „Пост“ опровергава вијест да ће се шљати појачање њемачкој војсци и Китај.

Објава.

Број 1882.

Марко Стеванов Драгутиновић из Ђеклића отинао је назад 8 година у Америку. Најпоследњи пут јављао се је из Њујорка има три године. — На молбу његове фамилије нека изволи сваки онај који би што о поменутом Марку знавао, да би доставио

(3—3) књ. мин. иностр. дјела

ЈАВНА ЗАХВАЛА.

Жалосна вијест стиге нам из отаџбине, да се је наш љубљени, нигда незаборављени отац

МИТАР

послије кратког боловања преселно у вјечност на 4 септембра т. г., на Камено (Херцеговини, Бока Которска), у својој педесет и осмој години живота.

Дубоко ганути тешким губитком, а потакнути осјећајем синовље дужности, неможемо пропустити, да овим путем вјечиту захвалност не изјавимо, свијем пријатељима, селанима и познаницима, који нам много покојника, до вјечне куће допратише и на руци нашој учивијеленој обитељи бише

Такођер нека је хвала мјесном свештенику гос Марку Ставишићу, који му је онијело држао и учивијелену обитељу тјешно

Такођер захваљујемо свијем пријатељима и познаницима, без разлике вјере и стаљежа у оном граду, који нас тјешеше, указујући саучешће спрема нама при овом нашем великом губитку, тим више, што нас судбини далеко раздјели, да му неможемо посљедни синовљи опроштај искати и цјелив дати

Теби мили родитељу, лахка земља и покој душа!

Сан Франциско, 10 окт. 1900.

Ожаловљени синови:

Спасоје и Андрија Јововић.

Број 76 (1—1) 160

Објава

Кућа Пека Крстова Добрљанина постојећа у овој вароши — на „Балшића Пазару“, Бр. 32 износи се на јавном инканду, ради намира неког његова дуга.

Ко би желно исту купити, нека се пријави потписатој Управи на 15 децембра тек. год., ког ће се дана на 4 уре послје подне понудиоцу највеће цијене уступити.

Бр. 2474.

Цетиње 3 новембра 1900 год.

УПРАВА ОПШТИНЕ ВАРОШИ ЦЕТИЊА.

Број 77 (1—2) 63

ОБЈАВА.

Продајем својевољно, моју двокатну кућу постојећу у овој вароши, у Катунској улици бр. 15 код велике локанде. Ко би желно исту купити, нека се ради погодбе пријави потписатом власнику.

Цетиње, 2/11 1900.

Ђоко Н. Дрескаловић.

Број 78 (1—3) 37

ОБЈАВА.

Сагласно пресуди Катунског Окр. Суда од 23 јуна тек. год. Бр. 1063 IV—1900. 345; са овим се износи на јавном инканду кућа с. кап. Анавије Милачића — постојећа у овој вароши, на Обилића Пољани — за измир његових дугова.

Ко би желно исту купити нека се пријави потписатој Управи на 15 децембра тек. год., ког ће се дана на 4 уре послје подне понудиоцу највеће цијене уступити.

Истодобно позивају се сви дужитељи г. Милачића, који се још са својим тражењем нијесу пријавили, да се до означеног дана са чистим рачунима пријаве.

Бр. 2438.

Цетиње, 25 октобра 1900 год.

УПРАВА ОПШТИНЕ ВАРОШИ ЦЕТИЊА.

Број 79 (1—4) 101